

De tornada a casa

Dc, 30/12/2009 per Antoni Nello

[En un seminari de Veneçuela](#)

Un any més ja he acabat la meva estada al seminari de Ciudad Bolívar. Just a temps per menjar els torrons amb la família. I a temps de retrobar la fresca, que no la frescor, de casa nostra: un bon refredat m'ha fet sentir el contrast entre les terres càlides de la Guayana veneçolana i el nostre hivern.

Sempre he pensat que cal saber estar allà on s'està. Que la nostàlgia és un defecte que impedeix viure. Sempre ho he pensat i ho he predicat. Però em passa com a tothom, que el cor no sempre va al mateix ritme que les idees, ni tant sols marcant la mateixa melodia. Algunes percepcions m'ho dificulten. Els problemes que algú em planteja com a greu situació personal, familiar, econòmica... Entenc els problemes, però em costa entendre'n la gravetat, ateses les experiències de tanta i tanta gent d'allà, que només gaudeixen de la simple supervivència quotidiana i estan en mans d'un sistema embogit i corrupte... Les celebracions nadalenques, la missa del gall al Vaticà, a part el desafortunat incident amb Benet XVI a la processó d'entrada, o la ja tradicional missa per la família a Madrid... Hi ha una fredor, un preciosisme intemporal, o de sobte una bel·ligerància, un esperit de creuada, dels que no discutiré ni la riquesa ni la oportunitat, però que em fan enyorar la frescor i la vivacitat de comunitats senzilles per a les que creure i celebrar és molt més que un acte estètic o un posicionament polític... Però sé que de nou m'arrelaré aquí, que cauré en tots els paranys, que elevaré a transcendent i indefugible el que és ben immanent i contingent. I sé que és el que haig de fer, que això és encarnar-se, i que en això rau gran part del meu ministeri sacerdotal del que avui, 30 de desembre, en celebro el 30è aniversari: l'esforç per ser proper als que m'envolten de fet, l'esforç per entendre'ls i acompanyar-los en els seus neguit i esperances, procurant ser presència amiga del Déu amic. Però no podré oblidar, ni ho vull, que hi ha altres escenaris, altres persones, altres comunitats, altres realitats socials, que m'ajuden a relativitzar tot plegat, també a mi mateix, no per negar-ne la vàlua, però sí per a ubicar-la en les seves més precises coordenades i

dimensions.

I al fons del cor, tots aquests dies de nadal, sense poder-ho evitar, em ressona un meravellós "aguinaldo" de les meves terres guayaneses, cantat en la xafogosa celebració nadalenca d'una escola al barri de Villa del Sur: "Si en tierra venezolana, el niño hubiera nacido, se sintiera complacido, de haber nacido en Guayana... Comería palo a pique, con casabe enguarapao, y de postre comería,

dulce de merey pasao... Pescaría la sapoara, a orillas del orinoco, navegando poco a poco, a bordo de su curiara... Si en tierra venezolana, el niño hubiera nacido, se sintiera complacido, de haber nacido en Guayana”.

Gràcies a tots els que amablement han anat llegint aquests pinzellades de la meva sisena estada a la vora del Orinoco. Gràcies al portal Catalunya Religió per convidar-me a fer-les públiques.